

Arrest

nr. 217 130 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het volgend verzoek van verzoeker niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 106 980 van 19 juli 2013 omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn bevonden en omdat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De volgende vijf verzoeken werden door de commissaris-generaal allen niet in overweging genomen bij gebrek aan nieuwe elementen de zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 13 juli 2015 genomen in het kader van verzoekers derde volgend verzoek werd verworpen door de Raad in zijn arrest nr. 153 081 van 22 september 2015.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig zesde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, met name dat hij vervolging vreest door de taliban omdat hij met de Amerikaanse troepen samenwerkte. Tevens herhaalt verzoeker dat zijn broer en zus Afghanistan verlieten omdat ze problemen kenden wegens hun beroepsactiviteiten.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een begeleidende brief van zijn advocaat, identiteitsdocumenten van zijn broer, zijn zus en zijn schoonbroer, documenten in verband met het werk dat zij deden in Afghanistan, documenten in verband met hun visumaanvraag in Amerika, het rijbewijs van zijn broer, een uitspraak van een Franse rechtbank en een attest dat werd opgesteld door zijn psycholoog.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In het kader van verzoekers eerste verzoek werd reeds door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat aan zijn bewering omwille van zijn job bij de Amerikaanse troepen problemen te hebben ervaren, geen geloof kan worden gehecht. Zo werd onder meer vastgesteld dat: (i) het onwaarschijnlijk is dat A.S. verzoeker het werkaanbod zou hebben gedaan zoals hij het beschreef, (ii) zijn verklaringen dienaangaande niet logisch zijn en evenmin overtuigen, (iii) uit informatie blijkt dat het risico voor individuen die met de Afghaanse overheid of met buitenlanders samenwerken, om door de Taliban te worden gevisieerd in Kabul veel lager ligt dan in de meeste andere plaatsen in Afghanistan, en de kans op bedreigingen sterk samenhangt met het al dan niet hebben van een hoog profiel, (iv) de werkzaamheden die verzoeker schetste van een eerder laag profiel getuigen, een appreciatie die ook door zijn advocaat wordt bevestigd, (v) de telefonische bedreigingen die hij kreeg volledig buiten proportie zijn in vergelijking met het belang dat hij voor de Taliban zou kunnen hebben gehad, en niet logisch zijn, (vi) hij de indruk geeft zijn profiel te willen vergroten, doch niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn werk bij NSSL een concreet risico liep, (vii) zijn handelen tijdens de periode van de dreigtelefoons niet het gedrag is van iemand die een concrete reden heeft om te vrezen voor zijn leven omwille van zijn voorgaande professionele activiteiten en verder leven in Afghanistan onmogelijk acht.

Het louter herhalen van en voortbouwen op een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, vermag geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker ontkent dat zijn huidige aanvraag gebaseerd is op een herhaling van zijn asielmotieven, doch uit nazicht in het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn beroepsactiviteiten én deze van zijn broer en zus, reeds in het kader van zijn vorig verzoek naar voren heeft gebracht. De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing van 6 oktober 2017 aangaande de door verzoeker opgeworpen beroepsactiviteiten van zijn broer en zus het volgende op: "Dat ze voor de buitenlanders werkten en Afghanistan verlieten, wordt an sich niet betwist. Doch maakt u op geen enkele manier kenbaar hoe dit voor u problemen zou opleveren. Dat ze Afghanistan zouden verlaten hebben, zegt niets over uw eigen beweerde problemen met de taliban."

In de bestreden beslissing wordt op gemotiveerde wijze uiteengezet dat de nieuw afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten niet van aard zijn om de vastgestelde bedrieglijkheid van verzoekers vluchtmotieven op te heffen. An sich wordt niet betwist dat verzoekers broer en zus in Afghanistan voor de Amerikanen actief zijn geweest en vervolgens een visum kregen om zich in de Verenigde Staten te vestigen, doch dit element zegt nog steeds niets over verzoekers eigen beweerde problemen met de taliban. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk overkomt dat zijn broer en zus zouden gevisieerd geweest zijn: "U legt documenten neer die zouden aantonen dat uw zus tot 2005 actief was voor 'Afghan Women's Network' en dat ze momenteel in de Verenigde Staten leeft. Dit zegt werkelijk niets over het motief voor haar emigratie uit Afghanistan. In de visumaanvraag van de persoon die uw broer zou zijn stelt ene T. Lohsandt dat uw broer vele bedreigingen zou ontvangen hebben van opstandelingen en dit sinds aanvang van zijn werk. Hij laat het echter na om deze beweerde bedreigingen te specificeren, waardoor het onduidelijk is waarop hij zich baseert voor deze beweringen. Bovendien geeft deze T. Lohsandt aan dat uw broer onder hem actief

zou zijn geweest tot februari 2011 en werd de brief opgesteld op 20 januari 2015. Het CGVS stelt vast dat u pas bij uw vijfde verzoek om internationale bescherming melding maakte van problemen die uw broer voor februari 2011 zou hebben gekend. Mochten de activiteiten van uw broer werkelijk ook voor u een risico inhouden, dan kon worden verwacht dat u al bij uw eerste asielaanvraag melding maakte van de bedreigingen waarvan uw broer het slachtoffer zou zijn geworden. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt uw zagezegde vrees in zeer ernstige mate."

Waar verzoeker onder verwijzing van de UNHCR richtlijnen van 2016 zijn profiel en dat van zijn naaste familie onderstreept, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de voormelde Eligibility guidelines aangezien hierin op pagina 42 wordt gesteld: "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds." (vrije vertaling: "Gezien de voorgaande analyse is UNHCR van oordeel dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het dossier, personen die geassocieerd worden met, of beschouwd worden als steunende, de regering of de internationale gemeenschap, inclusief de internationale troepenmacht, mogelijk nood hebben aan internationale bescherming voor vluchtelingen op grond van hun (toegedichte) politieke overtuiging of andere relevante gronden"). Mede gelet op de in het kader van zijn eerdere verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, toont verzoeker niet concreet aan dat hij omwille van de beroepswerkzaamheden van zijn broer en zus, problemen zou hebben gekend of zal kennen. De persoonlijke verklaringen van zijn broer, zus en schoonbroer waarin zij hun familieband met verzoeker bevestigen, voor zover hieraan objectieve bewijswaarde kan gehecht worden, vermogen op bovenstaande geen ander licht te werpen.

4.2. Waar verzoeker erop wijst dat hij, zoals bevestigd in het verslag van zijn psychiater en psycholoog, extra risico loopt omdat hij niet alleen geïntegreerd is in België, maar zich tevens geëmancipeerd heeft, waardoor hij de aandacht van de Taliban zal trekken, stelt de Raad vast dat dit slechts algemene beweringen zijn die niet concreet worden aangetoond. Hij toont op geen enkele manier aan dat hij door zijn verblijf in Europa zodanig verwesterd is dat hij een doelwit vormt van de Taliban. Louter blote beweringen zonder dergelijk risico concreet aan te tonen, volstaan niet. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoeker verklaart evenwel dat zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan zijn visie en geloof fel veranderd heeft, doch maakt, zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht aangeeft, niet aannemelijk dat hij, die het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, zich niet zou kunnen hervestigen in de maatschappij waar hij is opgegroeid. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in stad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Franse Cour nationale du droit d'asile van 9 maart 2018, waarbij een Afghaanse asielzoeker afkomstig uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend omwille van de zeer slechte veiligheidstoestand in die stad, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank. Verzoeker brengt bijgevolg geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2018, voert verzoekende partij aan dat de beschikking niet in overeenstemming is met de richtlijnen van het UNHCR van augustus 2018. Verzoekende partij licht toe dat het standpunt van UNHCR van 2016 herzien is in augustus 2018 en dat daarover niets wordt gerept in de beschikking: zo wordt in de richtlijnen duidelijk gesteld dat AGE's “systematically” burgers aanvallen die geassocieerd worden met de Afghaanse overheid/internationale gemeenschap in Afghanistan en dat het geassocieerd zijn kan afgeleid worden omwille van tewerkstelling of vroegere tewerkstelling bij bv. de overheid/internationale gemeenschap van familieleden. Verzoekende partij wijst er op dat met deze richtlijnen rekening moet gehouden worden nu verzoekende partij haar broer en zus tewerkgesteld waren bij de internationale gemeenschap en dit door het CGVS niet wordt ontkend. Voorts benadrukt verzoekende partij dat de beoordeling van haar vrees door de CGVS en de Raad actueel moet zijn, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij vervolgt dat zij al jaren in België verblijft en dat zij verwesterd is en een risico loopt gelet op haar lange verblijf in het buitenland. Verzoekende partij wijst er op dat dit ook blijkt uit de verschillende rapporten die geciteerd worden in haar vraag tot horen. Ter ondersteuning van haar verwesterd zijn verwijst verzoekende partij naar het psychologisch rapport van Ulysse. Verzoekende partij besluit dat alle elementen samen aantonen dat zij een risico loopt bij terugkeer en dat in ieder geval haar verzoek om internationale bescherming niet voldoet aan een onderzoek *ex nunc*.

4.2. De Raad wijzigd zijn standpunt zoals uiteengezet in voormelde beschikking.

De Raad merkt op dat artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet als nieuwe elementen aanmerkt, niet enkel de elementen die de aanvrager van internationale bescherming zelf voorlegt, maar ook nieuwe elementen of feiten *die aan de orde zijn*. Deze bepaling houdt in dat de commissaris-generaal desgevallend zelf zal moeten onderzoeken of er nieuwe elementen aanwezig zijn. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin verduidelijkt wordt dat “De Commissaris-

generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.” (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23).

De commissaris-generaal dient derhalve ook zelf te onderzoeken of de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst ondertussen dermate is gewijzigd dat mogelijks een nood aan internationale bescherming zich opdringt.

In de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 2016 wordt gesteld dat AGE’s systematisch burgers aanvallen die geassocieerd worden met de Afghaanse overheid/internationale gemeenschap in Afghanistan. Dit standpunt wordt bevestigd in de nieuwe UNHCR *guidelines* van augustus 2018, waaraan nog wordt toegevoegd dat het geassocieerd zijn kan afgeleid worden omwille van tewerkstelling of vroegere tewerkstelling bij bijvoorbeeld de overheid/internationale gemeenschap van familieleden. Deze nieuwe richtlijnen stellen nu: *“AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, pro-Government armed groups, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. The (perceived) association with any of these actors may arise for example through current or former employment or family ties”*.

Te dezen wordt niet betwist dat de broer en zus van verzoekende partij in Afghanistan voor de Amerikanen actief zijn geweest en vervolgens een visum kregen om zich in de Verenigde Staten te vestigen. Het gegeven dat verzoekende partij niet eerder melding gemaakt heeft van de problemen die haar broer en zus hebben gekend, neemt niet weg dat het risico op vervolging bij terugkeer *ex nunc* moet onderzocht worden, daarbij alle objectieve elementen in rekening nemende, ongeacht of deze vroeger hadden kunnen gecommuniceerd worden.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op basis van voormelde objectieve informatie heronderzocht te worden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juni 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS